

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Bc. J. Z.**
zastoupeného advokátem JUDr. Vojtěchem Dolinou
sídlem Lešetín IV/777, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 01 Zlín

za účasti: 1) **Ing. I. Z.**
zastoupené advokátem JUDr. Vojtěchem Dolinou
sídlem Lešetín IV/777, 760 01 Zlín
2) **plan 3 kuchyně, s.r.o.**
sídlem Družstevní 912, 686 05 Uherské Hradiště – Mařatice
zastoupené advokátem JUDr. Bc. Michalem Březovjákem
sídlem Školní 3362/11, 760 01 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2023, čj. KUZL 77482/2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení ani osoby na řízení zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Uherské Hradiště, odbor stavebního úřadu a životního prostředí, vydal dne 20. 1. 2023 rozhodnutí čj. MUUH-SŽP/4674/2023/KotL/B4 (dále též „společné povolení“), kterým schválil stavební záměr společnosti plan 3 kuchyně, s. r. o. [dále též „stavebník“ nebo „osoba zúčastněná na řízení 2)“]. Jedná se o záměr „*Přístavba, nástavba a stavební úpravy objektu č. p. X, včetně 3 vrtů, přípojky kanalizace, zpevněné plochy, vybudování 5 parkovacích kolmých stání a 2 šikmých stání a podzemní retenční nádrže*“ na pozemku st. p. 1, p. č. XA, XB, XC v katastrálním území X (dále je vždy míněno toto katastrální území). Podstatou záměru je rekonstrukce a rozšíření stávající provozovny – prodejna smíšeného zboží a bývalé pohostinství – tak, že bude zachována prodejna, obnovena restaurace a přibude cukrárna (na orientačním plánu níže je stávající provozovna vyznačena žlutě). Manželé Z. vlastní pozemek s rodinným domem v sousedství plánovaného záměru (na orientačním plánu vyznačen zeleně). Mají též věcné břemeno, které je opravňuje vjíždět autem do jejich dvora přes pozemek p. č. XB ve vlastnictví stavebníka (na orientačním plánu vyznačen červeně). Právě na tomto pozemku hodlá stavebník vybudovat parkoviště pro hosty čítající celkem 7 parkovacích stání a terasu sloužící jako restaurační zahrádka.

2. Odvolání manželů Z. proti společnému povolení zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „napadené rozhodnutí“). Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 18. 10. 2023 se oba manželé domáhali jeho zrušení a žádali o přiznání odkladného účinku žalobě. Advokát žalobců však poté sdělil soudu, že soudní poplatek za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku uhradil pouze žalobce, přičemž žalobkyně bude dále vykonávat práva osoby zúčastněné na řízení. Vzhledem k tomu soud řízení o podané žalobě vůči žalobkyni zastavil dle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Nadále bude soud Ing. Z. označovat jako osobu zúčastněnou na řízení 1).

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, a to ze tří důvodů.
4. Za prvé, stavební úřad opomněl žalobce poučit o tom, že může k ochraně svého práva z věcného břemene podat soukromoprávní žalobu. Zdůvodnil to tím, že již takový úkon jednou učinil a neshledal důvod k jeho opakování. Jenomže § 94n odst. 4 stavebního zákona neposkytuje žádný prostor pro správní uvážení (k tomuto pojmu žalobce odkázal na řadu judikátů Nejvyššího správního soudu i na komentářovou literaturu). Zákon ukládá stavebnímu úřadu jednoznačnou povinnost poučit účastníka, který uplatnil občanskoprávní námitku, o možnosti podat žalobu k soudu.
5. Za druhé, žalobce přesto takovou žalobu podal, a to k Okresnímu soudu v Uherském Hradišti, který věc předložil k posouzení kompetenčnímu senátu, jelikož měl za to, že věc nespadá do jeho pravomoci. Žalobce požádal žalovaného, aby přerušil odvolací řízení, dokud se tato předběžná otázka nevyřeší. Ten však jeho žádosti nevyhověl. A přestože se žalobce proti jeho usnesení odvolal a dosud probíhá odvolací řízení u Ministerstva pro místní rozvoj, žalovaný v odvolacím řízení pokračoval a o sporné občanskoprávní otázce si učinil vlastní úsudek. Tím ovšem překročil svou působnost. Navíc svým postupem též narušil žalobcovo legitimní očekávání (i k tomuto pojmu žalobce odkázal na judikáty Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu). V předchozím odvolacím řízení (rozhodnutím ze dne 17. 9. 2020) totiž sám zrušil předchozí společné povolení právě proto, že stavební úřad žalobce nevyzval k podání žaloby ve věci práva z věcného břemene a řízení nepřerušil pro předběžnou otázku. Žalobce upozorňuje, že pokud stavebník dosáhne úředního povolení, realizuje stavbu a pokud soudy poté shledají svou působnost a dají žalobci za pravdu, že jeho právo z věcného břemene by bylo stavbou narušeno, vznikne tak velmi komplikovaný stav.
6. A konečně za třetí, správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav z toho hlediska, zda stavba splňuje podmínky stanovené územním plánem města Uherské Hradiště. Neprovedly také důkladné autonomní posouzení situace ve vztahu k rozšíření počtu parkovacích stání a ke všem plánovaným provozům stavby (zde žalobci odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 91/2017). Územní plán v plochách SO.3 sice připouští stavby občanského vybavení a podnikatelských aktivit, ovšem pouze za předpokladu, že svým charakterem odpovídají měřítku individuálního bydlení a nesnižují kvalitu prostředí pro bydlení. To není splněno. Provoz dvou prodejen, hostince, výroby a kanceláří podstatně zvýší frekvenci pohybu osob a intenzitu dopravy a vytvoří tlak na parkovací místa, kterých i přes vytvoření několika nových nebude v dané lokalitě dostatek. Dvě parkovací místa mají být vybudována přímo pod okny rodinného domu žalobce, čímž dojde k nárůstu hluku, prašnosti a zápachu z výfukových plynů. Hrozí též nepřiměřený zásah do žalobcova soukromí, neboť přijíždějící, parkující i odjíždějící osoby budou moci i bezděčně pozorovat dění v obytných místnostech rodinného domu. Žalobce připomíná že jde o vesnickou lokalitu a takové obtěžování proto bude nepřiměřené místním podmínkám. Žalobce opakovaně navrhoval, aby stavební úřad uložil stavebníkovi vypracovat příslušné studie (hluková, prašnosti apod.), ale správní orgány to odmítly jako nepřiměřené zatěžování stavebníka s tím, že si je má obstarat žalobce. Přitom je to stavebník, kdo má prokázat soulad svého záměru s právními předpisy.
7. V návrhu na přiznání odkladného účinku, který byl součástí podané žaloby, žalobce ještě uváděl, že žije se svou rodinou v daném místě dlouhodobě a počítá s dlouhodobě

zaužívaným standardem kvality prostředí. Soukromí žalobcova rodinného domu je nyní chráněno mj. existencí stromů a umístěnou úřední deskou obce. Obojí by však mělo být při realizaci záměru odstraněno a namísto těchto zábran bude umístěna zahrádka se stoly k sezení, z níž budou mít hosté nerušený výhled do žalobcova domu i na jeho dvůr.

8. Žalobce konečně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že není možná dohoda, protože cílem žalobce je eliminace stavebního záměru. Ve skutečnosti se žalobce s manželkou opakovaně pokoušeli a uzavření takové dohody, ale neúspěšně. K tomu žalobce v replice dodal, že na poslední jednání o smírném řešení, které se mělo konat v listopadu 2022 za přítomnosti obce a měla se zde probrat kompromisní varianta s parkovištěm na jiném místě, stavebník bez omluvy nedorazil a další jednání odmítl. I v tomto směru žalovaný zjistil skutkový stav nedostatečně.

III. Argumentace žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje podanou žalobu zamítnout. Krajskému soudu zaslal rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 13. 12. 2023, kterým ministerstvo zamítlo žalobcovo odvolání a potvrdilo usnesení žalovaného o tom, že odvolací řízení přerušovat nebude. Dále zaslal krajskému soudu usnesení zvláštního senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 20. 12. 2023, který konstatoval, že v daném případě se o kompetenční spor nejedná. Na to, že záměr stavebníka je pro žalobce zcela nepřijatelný a dohoda nebyla možná, usoudil žalovaný z informací obsažených ve správních spisech předchozích odvolací řízení ve stejné věci, které soudu zaslal. Šlo tedy o poznatky z jeho úřední činnosti. Ve zbytku odkázal na napadené rozhodnutí.

IV. Vyjádření stavebníka [osoba zúčastněná 2)]

10. Podle stavebníka žalobce pouze poukazuje na různá pochybení, aniž by uvedl, jak byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Netvrdí tedy nic, co by zakládalo jeho žalobní legitimaci.
11. Žalobce pouze zneužívá právo. Se žalobcem a jeho manželkou jednal stavebník v minulosti o možných řešeních jejich námitek, přičemž mj. navrhl do prostoru mezi dvěma nejbližší umístěnými parkovacími místy a rohem žalobcova rodinného domu zasadit vzrostlou zeleň či postavit vysokou zeď. Všechna navržená řešení však manželé odmítli. Šlo jim vždy pouze o to, aby město nepostavilo před jejich okny autobusovou zastávku. Město však bylo ochotné uvažovat o jediné možnosti, a to že by zastávku posunulo na pozemek p. č. XB. Ten je sice nyní ve vlastnictví stavebníka, ale pokud do 3. 1. 2025 nezkolauduje stavby na tomto pozemku (parkoviště a venkovní terasu), vznikne městu právo zpětné koupě pozemku. Prodloužit dobu pro kolaudaci město odmítlo, protože právo zpětné koupě hodlá využít.
12. O snaze žalobce zdržovat řízení za účelem dosažení posunutí zastávky svědčí mj. to, že stavební úřad poučil žalobce s manželkou již dne 11. 1. 2021 o možnosti podat žalobu k soudu a stanovil jim k tomu lhůtu, ale oni této možnosti nevyužili. Přitom je zastupoval advokát se zkušeností v oblasti stavebního práva. Namísto toho začali dne 6. 1. 2023 tvrdit stavebnímu úřadu, že žalobu podají do dvou týdnů. Ani to nebyla pravda. Učinili tak až v březnu 2023 po vydání společného povolení. Dne 13. 7. 2023 je civilní soud poučil, že jejich žalobu nemůže podle dosavadní judikatury projednat, ale oni na jejím projednání

přesto trvali a dožadovali se u žalovaného též přerušení odvolacího řízení. Stejný cíl sledoval podle stavebníka i návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

13. K prvnímu a druhému žalobnímu bodu poukázal stavebník na to, že povinnost poučit účastníka o možnosti podat žalobu k soudu má stavební úřad pouze tehdy, pokud se námitka týká rozsahu nebo existence věcných práv. Žalobcovy námitky však směřovaly proti tvrzenému zásahu do jeho věcného práva, a to musí posoudit stavební úřad sám (zde stavebník odkázal na usnesení zvláštního senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů ve věci sp. zn. Konf 10/2011). Nešlo tedy o předběžnou otázku a nebyl tak důvod přerušovat odvolací řízení. Žalovaný svůj právní názor v této věci nijak nepřehodnotil – stavební úřad totiž žalobce o možnosti podat žalobu poučil, a tím požadavek žalovaného z předchozího odvolacího rozhodnutí naplnil. A stavebník upozorňuje, že poté, co rozhodl v nynější věci zvláštní senát tak, že kompetenční spor tu neexistuje, vzali žalobci svou žalobu zpět, protože zjistili, že už by jim přinášela pouze náklady a neumožňovala by jim dále zdržovat stavební řízení.
14. Pokud jde o třetí žalobní bod, ohledně souladu s územním plánem byli stavební úřad i žalovaný vázáni stanoviskem dotčeného orgánu a jejich vlastní autonomní posouzení této otázky tak podle stavebníka nepřipadalo v úvahu. Stavební záměr na pozemku p. č. XB, kde mají být realizována parkovací stání, je zcela v souladu s územním plánem města Uherské Hradiště. Ten jej označuje jako plochu veřejných prostranství s převahou zpevněných ploch (PV). Pokud žalobce s umístěním parkovacích ploch nesouhlasil, měl se bránit při pořizování územního plánu, a ne až nyní při projednávání stavebníkovy záměru.
15. Ve vztahu k dopadům záměru na okolí správní orgány autonomní úvahy provedly a v rozhodnutí je popsaly (stavebník odkázal na konkrétní strany napadeného rozhodnutí i společného povolení). Stavebník poukázal též na to, že okna žalobcova rodinného domu směřují do ulice N. D., což je hlavní komunikace v této části města Uherské Hradiště a zároveň průjezdní komunikace do další části města, po které jezdí i vozidla hromadné dopravy. Ve stávající provozovně je prodejna smíšeného zboží včetně prodeje pečiva, do níž přijíždějí zákazníci, a v blízkosti žalobcova rodinného domu se rovněž nachází zastávka městské hromadné dopravy, hasičská zbrojnice s garáží pro hasičská auta a nádoby na tříděný odpad pro veřejnost, které je třeba vyvážet. Žalobce je tak již nyní vystaven hluku, prašnosti a zápachu z výfukových plynů, který zcela odpovídá tomu, že jeho dům stojí na frekventovaném místě. Záměr předpokládá zachování prodejny, obnovu hostince a doplnění cukrárny s výrobou cukrovinek, tří kanceláří, venkovní terasy a zákonem požadovaných sedmi parkovacích míst, což nepředstavuje významné zhoršení oproti současnému stavu a je to přiměřené dané lokalitě.
16. Žalobcova práva vyplývající z věcného břemena chůze a jízdy po části tohoto pozemku nebudou nijak omezena – příslušný pruh pozemku bude zpevněn zámkovou dlažbou a bude sloužit pouze k příjezdu a odjezdu parkujících vozidel. Dojde tak ke zlepšení i pro žalobce, který tak bude moci své právo chůze a jízdy využívat bez ušpinění i v době dešťů a rozmoklé země.
17. Ke svým tvrzením doložil stavebník řadu důkazů.

V. Řízení před krajským soudem

18. Žalobce požádal krajský soud o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud návrhu vyhověl usnesením ze dne 15. 11. 2023, a to zejména proto, že bez znalosti správního spisu a místní

situace nebyl schopen vyhodnotit, nakolik reálné jsou obavy žalobce z nadměrného obtěžování budoucím provozem restaurační zahrádky, jež má být vybudována u zdi stávajícího objektu směrem k žalobcovu rodinnému domu. Návrat do původního stavu by přitom byl v případě realizace stavby obtížný. Zároveň však soud vyhodnotil jako poměrně závažnou i újmu hrozící osobě zúčastněné na řízení 2), protože její objekt je v havarijním stavu a vyžaduje brzkou rekonstrukci, a navíc jí hrozí, že bude muset pozemek určený pro parkoviště a restaurační zahrádku prodat zpět městu Uherské Hradiště, pokud tyto stavby nezkolauduje do 3. 1. 2025. Proto soud věc projednal přednostně.

19. Ve věci proběhlo dne 25. 4. 2024 ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
20. Žalobce na jednání upozornil, že přes pozemek p. č. XB (s věcným břemenem) vede jeho jediný přístup do rodinného domu. Tento dům má dveře pouze na dvůr, nikoliv na ulici. Z toho pak plynou žalobcovy obavy, že kvůli nedostatečné kapacitě parkovacích míst v okolí budou lidé parkovat na tomto příjezdu a bránit mu v tom, aby se dostal do svého domu. Popsal, že již nyní zde občas někdo auto zaparkuje, a to jde přitom o plochu, která k tomu zjevně není stavebně určena. Obává se proto, že pokud by měl pozemek sloužit jako parkoviště, budou tyto situace ještě častější.
21. Stavebník zase při jednání vysvětlil, že byl ochoten jednat i o jiných variantách řešení svého projektu, ale jen za podmínky, že mu obec prodlouží lhůtu pro kolaudaci staveb na pozemku p. č. XB. Jinak mu totiž hrozilo, že kvůli dalším úpravám úplně ztratí možnost svůj projekt realizovat. Obec prodloužení odmítla, proto se stavebník již dalších jednání neúčastnil.
22. Na jednání provedl soud dokazování následujícími důkazními prostředky:
 - a) mapy, ortofoto snímky a aktuální i historické fotografie lokality opatřené soudem z veřejně dostupných zdrojů – server mapy.cz (č. l. 195-197 soudního spisu)
 - b) mapy, letecký snímek a fotografie lokality ze serveru mapy.cz přeložené osobou zúčastněnou na řízení 2) (č. l. 92-95 soudního spisu)
 - c) katastrální mapa překrytá ortofoto snímkem zachycující nemovité věci osoby zúčastněné na řízení 2) (č. l. 97 soudního spisu)
 - d) katastrální mapa zachycující rozsah věcného břemene žalobce, přeložená osobou zúčastněnou na řízení 2) (č. l. 98 soudního spisu)
23. Důkaz výkresovou a textovou částí územního plánu města Uherské Hradiště soud neprováděl, protože na jednání ověřil, že o jejich obsahu není mezi stranami sporu. Zbývající důkazní návrhy, které vznesla osoba zúčastněná na řízení 2), soud zamítl pro nadbytečnost.

VI. Posouzení věci krajským soudem

24. Žaloba **není důvodná.**

Žalobcova procesní práva úřady neporušily

25. Podle předpisů stavebního práva, účinných do 31. 12. 2023, mohl účastník společného řízení uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů,

pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě [§ 94n odst. 3 věta první zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí].

26. Námitky stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. O námitce občanskoprávní povahy si stavební úřad učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv. O podmínkách pro uplatňování námitek musí být účastníci řízení poučeni v oznámení o zahájení řízení (§ 94n odst. 4 stavebního zákona, přičemž obdobnou úpravu obsahuje i § 89 odst. 6 a § 114 odst. 3 stavebního zákona).
27. Vidíme tedy, že kromě námitek, které nepochybně spadají do působnosti stavebního úřadu – někdy se také hovoří o námitkách veřejnoprávních – mohou účastníci řízení vznášet i námitky další, občanskoprávní. Ty se pak dále dělí na ty, o nichž si stavební úřad může sám činit úsudek (typicky obavy z budoucích imisí, jako je hluk, nebo z narušování soukromí), a na námitky týkající se existence nebo rozsahu věcných práv (s nimiž musí účastníky nejprve zkusit odkázat na soud, jak vyplývá z dalšího výkladu). Sem by teoreticky mohly spadat námitky žalobce týkající se porušení práva z věcného břemene. Je tomu ale opravdu tak?
28. Vždycky je třeba se ptát, co je předmětem sporu. Jedná se opravdu o samotnou existenci věcného práva nebo jeho rozsah? Pokud mezi stranami není sporné, že věcné právo existuje a jaký obsah má – tedy v našem případě která část pozemku je věcným břemenem zatížena a k čemu věcné břemeno svého držitele opravňuje – pak stavebnímu úřadu nic nebrání, aby si o věci učinil úsudek. Stavební úřad může v takové situaci sám posoudit, zda a v jaké míře stavebníkův záměr do věcného práva účastníka řízení zasáhne a zda je takový zásah přípustný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, čj. 2 As 35/2009-63, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2016, čj. 11 A 329/2011-154).
29. A právě takový je i případ žalobce. Stavebník ve správním řízení nijak nezpochybňoval, že žalobci a jeho manželce svědčí právo chůze a jízdy po pozemku p. č. XB za účelem vjíždění do jejich dvora. Tvrdil pouze, že umístěním parkoviště na tomto pozemku jím výkon tohoto práva nijak neznemožní. Pruh pozemku zatížený věcným břemenem, který vede od silnice k vratům do žalobcova dvora, má totiž i nadále zůstat průjezdný (určený k jízdě, nikoliv stání). Bude sloužit jako napojení jednotlivých parkovacích míst na sjezd z ulice N. D. A zpevněním pozemku dojde podle stavebníka dokonce ke zlepšení výkonu práva z věcného břemene, protože žalobce bude moci vjíždět do dvora a vyjíždět z něj pohodlně i za špatného počasí.
30. Jak vidno, jedná se bezvýhradně o otázky, které může stavební úřad sám posoudit. To také učinil se závěrem, že k omezení práv plynoucích z věcného břemene skutečně nedojde, ba že bezpečnost přístupu a příjezdu k žalobcovu domu se zpevněním pozemku ještělepší. Případnou nekázeň jednotlivých řidičů, kteří by omezovali vjezd nebo vstup do žalobcova dvora, by musel žalobce řešit občanskoprávní cestou. Není však příliš pravděpodobné, že by k tomu docházelo, neboť by se tím blokoval i vjezd na parkoviště a odjezd z něj (str. 24 a 27 společného povolení, str. 12 odvolacího rozhodnutí). Žalobce s tímto posouzením v žalobě nijak nepolemizuje. Ve správním řízení k tomu pouze neurčitě uváděl, že jej bude

ve využívání věcného břemene omezovat trvalé příjíždění a odjíždění zákazníků, dodavatelů a zaměstnanců nové provozovny. Co je však důležitější, žalobce v žalobě vůbec nevysvětluje, proč by měl o existenci či rozsahu jeho práva panovat jakýkoliv spor. A také obsah jeho žaloby, podané k Okresnímu soudu v Uherském Hradišti jako civilnímu soudu, svědčí o tom, že žalobce chtěl vést spor výhradně jen o to, nakolik stavebníkův záměr do jeho práva z věcného břemene zasáhne, nikoliv o to, zda toto právo existuje nebo k čemu přesně žalobce věcné břemeno opravňuje.

31. Pokud tedy žalovaný udělal v řízení nějakou chybu, pak jediné tu, že žalobci přiznal příliš mnoho procesních práv. Vůbec nebyl dán důvod odkazovat žalobce s jeho námitkou týkající se věcného břemene na soud – byť krajský soud uznává, že v tehdejší fázi řízení to, s ohledem na obecnost žalobcových námitek, nemuselo být zcela zřejmé. Žalovaný mimo jiné i pro tuto domnělou procesní vadu zrušil první společné povolení stavebního úřadu (str. 6-7 prvního odvolacího rozhodnutí ze dne 17. 9. 2020).
32. Pouze pro úplnost a pro dokreslení krajský soud uvádí, že žalobce by nebyl procesně poškozen dokonce ani v případě, že by se jeho námitka skutečně rozsahu věcného břemene týkala. Je sice pravda, že když vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán může vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí. Řízení pak na tuto dobu přeruší [§ 57 odst. 1 písm. b) a odst. 2 věta první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád]. Pokud však účastník v určené lhůtě žádost o zahájení řízení nepodá, lze v řízení pokračovat a správní orgán si o předběžné otázce může učinit vlastní úsudek [§ 57 odst. 1 písm. c) a odst. 2 věta druhá správního řádu]. To platí i pro námitky existence či rozsahu věcných práv v řízeních podle stavebního zákona. Pokud tedy účastník řízení obdrží od stavebního úřadu výzvu k podání žaloby ve stanovené lhůtě, není jeho povinností takovou žalobu podat, nicméně pokud ji nepodá, musí počítat s tím, že stavební úřad si úsudek o této otázce bude moci učinit sám (srov. usnesení zvláštního senátu podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 28. 3. 2023, čj. Konf 10/2022-9).
33. Právě to se stalo v nynějším případě. Stavební úřad v souladu s (nesprávným) právním názorem žalovaného poučil žalobce a jeho manželku opatřením ze dne 11. 1. 2021 o možnosti podat žalobu k soudu a stanovil jim k tomu lhůtu 30 dnů. Žádný z nich této možnosti nevyužil. Teprve v podání ze dne 6. 1. 2023 – tedy dávno po uplynutí stanovené lhůty – začali tvrdit, že žalobu podají do dvou týdnů, ale reálně tak učinili až dne 9. 3. 2023, tedy po vydání společného povolení, tj. v průběhu odvolacího řízení. Přitom stavebníkův záměr, co do rozlohy a podoby parkoviště na pozemku p. č. XB, nedoznal v mezidobí žádných změn. Takové opožděné vyhovění výzvě stavebního úřadu proto nemůže mít ten důsledek, že by se kvůli němu přerušovalo běžící řízení, když nadto stavební úřad už mezitím spornou otázku posoudil. Sám žalobce a jeho manželka tím, že s podáním žaloby tak dlouho váhali, zbavili správní orgány povinnosti vyčkávat na výsledek soudního řízení a otevřeli jim možnost učinit si o předběžné otázce vlastní úsudek. O žádné správní uvažování se tu nejednalo. První ani druhý žalobní bod tak nejsou důvodné.

Hrozící obtěžování nevybočuje z místních poměrů

34. Zbývá posoudit třetí žalobní bod, podle něž stavební úřad ani žalovaný nezjistili dostatečně skutkový stav a neposoudili autonomně dopad záměru na žalobcova práva.

35. Nejprve musí krajský soud uvést na pravou míru otázku souladu s územním plánem. Ten má zcela nepochybně zhodnotit dotčený orgán územního plánování. Jenže obce vcelku běžně do svých územních plánů začleňují i požadavky na zachování kvality prostředí či pohody bydlení. V nynějším případě konkrétně územní plán v plochách SO.3 připouští stavby občanského vybavení a podnikatelských aktivit jen za podmínky, že „*svým charakterem odpovídají měřítku individuálního bydlení a nesnižují kvalitu prostředí pro bydlení*“. Přitom velmi podobné požadavky vyplývají již z právní úpravy. Mezi obecné požadavky na výstavbu spadá i řada měkkých (tj. slovně vyjádřených) limitů, například že „*umísťování staveb nemá zhoršovat kvalitu prostředí a hodnotu území*“ (§ 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí) a že vzájemné odstupy staveb musí, kromě řady jiných požadavků, splňovat též požadavek na „*zachování kvality prostředí*“ (§ 25 odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území). Tyto požadavky by měl hlídat stavební úřad.
36. Velmi snadno se tak může stát, že námitky týkající se kvality prostředí neposoudí ani orgán územního plánování, ani stavební úřad, neboť jeden správní orgán bude odkazovat na ten druhý. Výsledné rozhodnutí by pak bylo ve vztahu k zachování kvality prostředí nepřezkoumatelné. V nynější věci došlo spíše k opačnému efektu – k negativním vlivům záměru na okolí se vyslovily oba v úvahu připadající úřady, tedy jak orgán územního plánování (včetně jeho orgánu nadřízeného), tak i stavební úřad. Oba vyhodnotily jeho dopady jako přiměřené, nedošlo tedy ani k žádnému rozporu v jejich hodnocení. I přesto stojí za to si pro pořádek zodpovědět otázku, kdo je především za posouzení kvality prostředí zodpovědný.
37. Zhodnotit zachování kvality prostředí (za dřívější právní úpravy označované jako „pohoda bydlení“), je úkolem stavebního úřadu ve společném řízení, neboť mu to ukládá zákon v kombinaci s prováděcí vyhláškou. Jde totiž o jeden z obecných požadavků na výstavbu. A stejně tak stavební úřad odpovídá i za vypořádání občanskoprávních námitek účastníků řízení, které se týkají budoucích imisí (srov. výše citovaný § 94n odst. 4 stavebního zákona, a dále usnesení zvláštního senátu podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 9. 11. 2011, čj. Konf 63/2011-5, obdobně již dříve rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2007, čj. 2 As 61/2006-69).
38. Je třeba dodat, že hodnocení toho, jaký dopad bude mít záměr na kvalitu prostředí ve svém okolí, s posouzením občanskoprávních námitek účastníků řízení úzce souvisí. Sousedé budoucí stavby obvykle projevují obavy z budoucích imisí, tedy ze stínění, hluku, prachu, zápachu apod., stejně jako z možných zásahů uživatelů stavby do svého soukromí. A právě to jsou činitele, které kvalitu prostředí významně utvářejí. Přesto ale hodnocení toho, jak záměr ovlivní kvalitu prostředí, a vypořádání občanskoprávních námitek není úplně totéž. Zachování kvality prostředí musí totiž stavební úřad posoudit v řízení vždy, z úřední povinnosti. A protože jde o pojem veřejného práva, měl by při tom zohlednit zejména ochranu veřejných zájmů, např. rozumné urbanistické uspořádání celé lokality. Naproti tomu soukromá subjektivní práva jednotlivých dotčených osob může stavební úřad chránit jedině v případě, že vznesou v řízení své občanskoprávní námitky. Teprve na jejich základě se může zabývat otázkou, zda namítané obtěžování konkrétního souseda vlivem stavebního záměru nepřekročí spravedlivou míru (srov. zprávu o šetření veřejného ochránce práv ze dne 6. 4. 2011, sp. zn. 1960/2011/VOP, dostupnou na <https://eso.ochrance.cz>).

39. A podle jakých kritérií si tedy má stavební úřad činit úsudek o oprávněnosti občanskoprávních námitek? Občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, stavební úřad nejprve posoudí z hlediska veřejného práva (tj. na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem). Pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námitky úsudek z hlediska soukromého práva. Činí tak analogicky podle § 1013 občanského zákoníku, který stanoví: *„Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod. ... Vlastník se zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku.“* Pokud tedy hrozí, že budou v důsledku umístění stavby vnikat na pozemek jiného vlastníka tzv. nepřímé imise v míře nepřiměřené místním poměrům, přičemž budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku, neměl by stavební úřad stavbu do území vůbec vpustit nebo by měl ke snížení těchto negativních dopadů stanovit omezující podmínky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, čj. 6 As 171/2019-37, č. 4076/2020 Sb. NSS).
40. V nynější věci se výše popsany rozdíl projevil tak, že orgány územního plánování se při svém hodnocení soustředily na kvalitu prostředí, neboť tu v daném případě zmiňuje i územní plán. Konkrétně v závazných stanoviscích uvedly, že využití objektu navazuje na jeho historické využití jako prodejny a hostince, přičemž se nemění zásadně jeho objem ani architektonický charakter. Územní plán zde počítá s objektem občanské vybavenosti, což všechny navržené provozy splňují. Nově budované provozy (výrobní cukrovinek a kanceláře) nemohou vnést do území žádné nové nežádoucí vlivy. V souladu s územním plánem je i záměr parkoviště a terasy v ploše veřejného prostranství. Navržená parkovací kapacita je z hlediska požadavků územního plánu dostatečná. A ani parkoviště v rozsahu sedmi parkovacích míst nevyvolá podle orgánů územního plánování provoz automobilů a osob v území, který by byl nepřiměřený provozu stávajícímu.
41. Byl to nicméně stavební úřad (potažmo žalovaný), kdo měl za úkol zhodnotit jak obecný dopad záměru na kvalitu prostředí, tak i oprávněnost konkrétních námitek žalobce týkajících se možných imisí. A krajský soud musí konstatovat, že své povinnosti dostál. Učinil tak v míře naprosto dostačující okolnostem případu, obzvláště když uvážíme, že podané námitky byly poměrně vágní a ničím nepodložené a že žalobce v průběhu správního řízení některé z nich mlčky „opouštěl“ a nahrazoval je jinými. I s ohledem na tyto okolnosti je zcela v pořádku, že ve vztahu ke kvalitě prostředí stavební úřad v podstatě jen ocitoval a převzal hodnocení orgánů územního plánování. Toto hodnocení s jeví jako srozumitelné a není k němu příliš co dodat. Podané občanskoprávní námitky pak v návaznosti na to vypořádal stavební úřad sám, tedy „autonomně“, jak to požadoval žalobce.
42. Stavební úřad i jeho odvolací orgán při tom vyšly z toho, že záměr smí podmínky v území zhoršit, pokud se tak stane jen v míře přiměřené místním poměrům (str. 17 odvolacího rozhodnutí). Tyto místní poměry popsaly ve svých závazných stanoviscích již orgány územního plánování. Jak soud zčásti ověřil ze spisu a zčásti prokázal při ústním jednání, zásadně je utváří fakt, že rodinný dům žalobce se nachází ve středové části V. (což byla

do roku 1980 samostatná obec, dnes jde o urbanisticky oddělenou část města Uherské Hradiště), a to přímo na hlavním tahu vedoucím skrz tuto městskou část (ulice Na Dědině) a v blízkosti autobusové zastávky s názvem Uherské Hradiště, V., střed. Dále je třeba vzít v úvahu, že stavebníkův objekt, který se žalobcovým domem sousedí, historicky sloužil jako hostinec (až do roku 2015, kdy musel být provoz pohostinství kvůli havarijnímu stavu budovy ukončen) a ještě v době vydání společného povolení se v něm nacházela prodejna smíšeného zboží. To vše značně oslabuje argumentaci žalobce, že jde o klidné venkovské prostředí, jehož charakter by měl být nadále zachován a kde nelze připustit jakékoliv zvýšení frekvence osob a automobilů. Naopak, územní plán logicky počítá s dalším rozvojem služeb právě v této centrální lokalitě městské části, jelikož budova prodejny a bývalého hostince spadá do rozvojové plochy občanského vybavení. Pokud snad žalobce s touto koncepcí nesouhlasil a chtěl dosáhnout zachování *statu quo* či dokonce postupného útlumu stávajícího podnikání ve svém sousedství, měl se bránit už proti přijetí územního plánu, jak správně upozornila osoba zúčastněná na řízení 2) ve svém vyjádření.

43. Krajský soud považuje – shodně se správními orgány – záměr jako celek v těchto místních poměrech za naprosto přijatelný. Rozhodně nejde o „megalomanskou stavbu multifunkčního obchodního domu“, jak ji v replice označil žalobce. Obnovuje se pouze provoz zaniklého hostince a ke stávající prodejně smíšeného zboží má nově přibýt cukrárna s vlastní výrobou cukrovinek a dvě kanceláře. Takovýto rozsah služeb by obstál na jakékoliv moderní venkovské návsi. Rozhodně svým charakterem nenarušuje měřítko individuálního bydlení – to by muselo jít o velkovýrobu, noční podnik, kasino apod.
44. S tím pak souvisí umístění terasy o ploše 60 m², která má sloužit jako restaurační zahrádka s obsluhou. Má být umístěna na pozemku p. č. XB u východního rohu stávající provozovny směrem k žalobcovu rodinnému domu. Půjde sice o nový prvek v území, ale správní orgány vyšly z toho, že hostinec už tu v minulosti byl a že venkovní posezení je dnes běžnou součástí provozů tohoto typu. Jeho negativní vlivy nepřesáhnou míru přiměřenou poměrům, pokud bude provozováno v souladu se zákonem. Za dodržování právních předpisů na zahrádce, zejména zákazu rušit noční klid, odpovídá vlastník či uživatel provozovny, a pokud by je opakovaně porušoval, může být provozovna uzavřena. Žádost o společné povolení nelze zamítnout jen kvůli obavě z ojedinělých excesů hostů (str. 25 a 27 společného povolení, str. 15 a 18 odvolacího rozhodnutí).
45. Krajský soud k tomu dodává, že mezi plánovanou terasou a předními okny žalobcova domu má být podle projektu nově vysazen strom, javor babyka. I ten by měl v budoucnu přispět k tomu, že hosté na zahrádce nebudou mít možnost nahlížet do žalobcových oken a zčásti může žalobcův dům od zahrádky i zvukově odclonit. Do žalobcova dvora pak sice hosté budou moci příležitostně nahlížet, ale bude se tak dít pouze při otevírání a zavírání vrat, jak sám žalobce uvádí ve svých podáních. Takového občasné a krátkodobé narušování soukromí podle soudu nepřekračuje běžné místní poměry v centru jakékoliv obce či místní části.
46. Více by k hlavnímu záměru, tedy k vybudování a provozu prodejny, restaurace, cukrárny, výroby cukroví a kanceláří, ani nebylo třeba říkat. Většina žalobcových námitek totiž proti negativním vlivům těchto provozů nesměřovala a týkala se spíše obtěžování způsobeného zvýšenou frekvencí osob a vozidel v okolí jeho domu, vyvolanou těmito provozny. Stavební úřad k tomu ještě dodal, že za chování hostů mimo provozovnu sice její vlastník ani provozovatel neodpovídá, takže nelze vyloučit výskyt neukázněných

podnapilých osob v okolí rodinného domu patřícího žalobci a jeho manželce, ale pokud město připustilo umístění provozovny tohoto typu v tomto území, musí se také postarat o zajištění klidu a pořádku v jejím okolí (str. 25 společného povolení).

47. Okrajově se žalobce v žalobě zmínil též o své obavě, že okolí provozovny nenabízí dostatek parkovacích míst. Žalovanému nebylo jasné, jak by se případný tlak na prostor k zaparkování mohl dotknout práv žalobce, který parkuje ve vlastním dvoře, do kterého mu zajišťuje vjezd věcné břemeno. Nicméně i tak se k této námitce vyjádřil a vysvětlil, že počet nově vybudovaných parkovacích stání byl vypočten v souladu s příslušnou ČSN, a výpočet ještě zkontroloval a svůj postup v rozhodnutí popsal. Navíc žalobcova obava z úbytku stávajících parkovacích míst vychází podle žalovaného teprve z budoucího stavu po plánované rekonstrukci centra městské části Věsky. Ta však v době vydání napadeného rozhodnutí ještě nebyla pravomocně povolena (str. 11-12 odvolacího rozhodnutí).
48. Krajský soud k tomu dodává, že na soudním jednání žalobce své obavy lépe vysvětlil. Ani tak je ale soud neshledal opodstatněnými. Jak už bylo výše řečeno, nově zbudovaná zpevněná plocha sice může neukázněné řidiče více „lákat“ k odstavení svého vozidla na ní, zároveň však její uspořádání bude mít s největší pravděpodobností i opačný, odrazující efekt. Pokud totiž budou na parkovišti ještě volná místa, zájemce nejspíš zaparkuje na některém z nich a nikoliv na žalobcově vjezdu. Pokud už zde žádná volná místa nebudou, pak by zaparkováním na žalobcově vjezdu dotyčný řidič zablokoval možnost odjezdu jiných uživatelů z parkoviště. Někdo z nich by tak zřejmě neukázněného řidiče našel a vykázal do patřičných mezí dříve, než by tak byl nucen učinit žalobce. Odrazující roli by mohla splnit i cedule s upozorněním na hrozbu odtahu vozidla, kterou by žalobce umístil na svá vrata.
49. Pokud jde o negativní vlivy plánovaného parkoviště na pozemku p. č. XB, úřady ve svých rozhodnutích vysvětlily, že z nově zřízených sedmi parkovacích stání mají dvě sloužit pro personál provozovny, čtyři pro návštěvníky a jedno pro osoby tělesně postižené. Z toho pět parkovacích míst je umístěno v dostatečné vzdálenosti od žalobcova rodinného domu, zbývající dvě pak sice sousedí s rohem tohoto domu, ale nejsou umístěna přímo pod jeho okny. Provoz parkoviště se předpokládá převážně v denní době, neboť v okolí se nenacházejí jiné provozovny s nepřetržitým provozem, jejichž uživatelé by mohli chtít využívat navržené parkoviště i v noci. K určitému nárůstu hluku, prašnosti a zápachu z výfukových plynů v daném místě jistě dojde, neboť na daném pozemku se dosud žádné parkoviště nenacházelo, avšak tento nárůst nepřesáhne míru přiměřenou místním poměrům. Nelze ani očekávat, že by uživatelé parkoviště nadměrně narušovali žalobcovo soukromí. Za prvé, již nyní mohou do žalobcových oken vedoucích na ulici nahlížet osoby, které tudy procházejí. Za druhé, dá se předpokládat, že uživatelé parkoviště zde budou pouze chtít zaparkovat svůj automobil, nikoliv se zde zdržovat a nahlížet do cizích oken. Vzhledem k úhlu by to bylo i poměrně obtížné. Žalobcův dvůr je pak proti nahlížení chráněn zdí a vraty o výšce 2 m. Konečně za třetí, pokud by se žalobce přece jen cítil obtěžován, může tuto situaci řešit buď provedením opatření na své nemovitosti, například instalací okenních žaluzií, nebo se bránit občanskoprávně (str. 23 a 26 společného povolení, str. 15-16 odvolacího rozhodnutí).
50. Soud k tomu jen doplňuje, že žalobcův dům se nachází na opačnou stranu od plánovaného parkoviště než objekt stavebníka. Lze tudíž důvodně předpokládat, že osoby zanechávající svá auta na parkovišti kolem žalobcova domu ani nebudou procházet, namísto toho půjdou

směrem pryč od něj směrem k plánované provozovně a od ní se také budou zpět na parkoviště vracet.

Podklady pro rozhodnutí byly dostatečné

51. Zbývá vypořádat tvrzení žalobce, že hodnocení stavebního úřadu a žalovaného vycházelo z nedostatečných podkladů. Žalobce postrádá zejména akustickou a rozptylovou studii. Takovéto nákladné a vysoce odborné podklady však v daném případě nebyl podle krajského soudu důvod zpracovávat.
52. Pokud jde o právní úpravu, správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis (§ 6 odst. 2 správního řádu). Podklady potřebné pro posouzení žádosti o společné povolení předkládá stavebník, ovšem jen v tom rozsahu, který mu ukládá stavební zákon v kombinaci s prováděcí vyhláškou (§ 94l stavebního zákona v kombinaci s přílohou č. 8 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb). Z ní nelze vyčíst požadavek na předložení akustické či rozptylové studie – takové studie tedy musí stavebník k projektové dokumentaci připojit pouze v případě, že je nechal vyhotovit sám o své vůli nebo že je byl nucen zpracovat proto, že tím dotčený orgán podmínil vydání svého závazného stanoviska. Pokud by tedy měl stavební úřad za to, že pro odpovědné posouzení vlivu stavby na okolí takový podklad potřebuje, ačkoliv dotčené orgány jej od stavebníka nevyžadovaly, musel by akustickou či rozptylovou studii opatřit sám na své náklady (§ 50 odst. 2 správního řádu). Většinou to ale potřeba nebude, neboť stavební úřad bude sám schopen s využitím svých odborných znalostí posoudit vznesenou námitku s ohledem na místní poměry v území (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2009, čj. 2 As 64/2009-50, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 9. 2016, čj. 29 A 25/2014-52).
53. Pro úplnost soud podotýká, že poněkud jiná by byla situace v řízení o dodatečném povolení „černé“ stavby, kde zákon ukládá stavebníkovi či vlastníkově takové stavby výslovně důkazní břemeno, pokud jde o soulad jeho stavby s obecnými požadavky na výstavbu a s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem (§ 129 odst. 3 stavebního zákona). I tady ale platí, že účastník řízení vznášející občanskoprávní námitku musí důkazně podložit svá tvrzení alespoň do té míry, aby na straně stavebního úřadu vyvolal objektivní a důvodné pochybnosti o tom, zda nepovolená stavba způsobuje obtěžování nad míru přiměřenou poměrům, či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, čj. 6 As 207/2014-36).
54. Stavební úřad vyšel ve svých úvahách z toho, že dotčený orgán (krajská hygienická stanice) pro účely vydání závazného stanoviska předložení akustické studie nevyžadoval. Ukládat takovouto povinnost stavebníkovi ve společném řízení by představovalo jeho nepřiměřené zatížení. Vliv samotného záměru na okolí zůstane ve srovnání se současnou stavbou prakticky nezměněný a ani doprava v jeho okolí se nezvýší natolik, že by bylo potřeba vyhodnocovat její negativní vlivy na podkladě odborných studií, vyjádření či znaleckých posudků. Žalobci sami svá tvrzení o překračování míry přiměřené poměrům nijak nekvantifikovali ani nepodložili žádnými důkazy, setrvali pouze v rovině tvrzení (str. 23 společného povolení, str. 14-17 odvolacího rozhodnutí). Žádné důvodné pochybnosti o tom, že by snad vliv stavby na okolí neměl odpovídat místním poměrům, tak nevyvolali ani na straně soudu.

Závěrečné shrnutí

55. Soud uzavírá, že v tomto řízení pouze doplnil na ústním jednání důkazy svědčící o dosavadní ustálené situaci v dané lokalitě, tedy o místních poměrech, neboť při jejich hodnocení nemohl na rozdíl od správních orgánů vycházet z místní znalosti. Jinak však nemá, co by k hodnocení stavebního úřadu a žalovaného dodal. S námitkami se vypořádali pečlivě a jejich argumentace je přesvědčivá.

VII. Náklady řízení

56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).
57. O nákladech osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Nic takového se v tomto řízení nestalo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. 4. 2024

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu